УДК 342.922:347.132.144:006](477)

Н. М. Зільник
Навчально-науковий інститут права та психології
Національного університету "Львівська політехніка",
асист. кафедри цивільного права та процесу

ПРАВОВИЙ СТАТУС ОРГАНІВ, ЩО УПОВНОВАЖЕНІ РОЗГЛЯДАТИ СПРАВИ ПРО АДМІНІСТРАТИВНІ ПРАВОПОРУШЕННЯ В ГАЛУЗІ СТАНДАРТИЗАЦІЇ, ЯКОСТІ ПРОДУКЦІЇ, МЕТРОЛОГІЇ І СЕРТИФІКАЦІЇ

© Зільник Н. М., 2015

Розглянуто особливості правового статусу органів, що уповноважені розглядати справи про адміністративні правопорушення в галузі стандартизації, якості продукції, метрології та сертифікації. На основі аналізу положень наукової літератури та юридичних словників визначено поняття адміністративної юрисдикції. Окреслено систему органів, що уповноважені розглядати справи про адміністративні правопорушення в галузі стандартизації, якості продукції, метрології та сертифікації.

Ключові слова: правовий статус, адміністративні правопорушення, стандартизація, якість продукції, метрологія, сертифікація.

Н. М. Зильник

ПРАВОВОЙ СТАТУС ОРГАНОВ, УПОЛНОМОЧЕННЫХ РАССМАТРИВАТЬ ДЕЛА ОБ АДМИНИСТРАТИВНЫХ ПРАВОНАРУШЕНИЯХ В ОБЛАСТИ СТАНДАРТИЗАЦИИ, КАЧЕСТВА ПРОДУКЦИИ, МЕТРОЛОГИИ И СЕРТИФИКАЦИИ

Рассмотрено особенности правового статуса органов, уполномоченных рассматривать дела об административных правонарушениях в области стандартизации, качества продукции, метрологии и сертификации. На основе анализа положений научной литературы и юридических словарей определено понятие административной юрисдикции. Определено систему органов, уполномоченных рассматривать дела об административных правонарушениях в области стандартизации, качества продукции, метрологии и сертификации.

Ключевые слова: правовой статус, административные правонарушения, стандартизация, качество продукции, метрология, сертификация.

N. M. Zilnyk

LEGAL STATUS OF BODIES AUTHORIZED TO CONSIDER CASES ON ADMINISTRATIVE VIOLATIONS IN THE FILD OF STANDARDIZATION, QUALITY PRODUCTS, METROLOGY AND CERTIFICATION

The article deals with the peculiarities of the legal status of bodies authorized to consider cases on administrative violations in the field of standardization, quality products, metrology and certification. The concept of administrative jurisdiction is defined on the basis of the

Lviv Polytechnic National University Institutional Repository http://ena.lp.edu.ua

provisions of scientific literature and legal dictionaries. There has been outlined system of bodies empowered to hear cases of administrative violations in the field of standardization, quality products, metrology and certification.

Key words: legal status, administrative offenses, standardization, product quality, metrology and certification.

Постановка проблеми. Багатоаспектність та багатовекторність діяльності у публічній сфері породжують різноманітні відносини щодо реалізації та захисту прав, свобод і законних інтересів окремої фізичної чи юридичної особи, зокрема в галузі стандартизації, якості продукції, метрології та сертифікації. Врегулювання цих відносин потребує: 1) створення кола відповідних органів та посадових осіб, які б розглядали, здійснювали адміністративні провадження та приймали щодо них рішення; 2) покладення обов'язків на органи управління, їхніх посадових осіб щодо реалізації прав, свобод і обов'язків фізичних чи юридичних осіб, розгляду і вирішення індивідуальних адміністративних справ, здійснення адміністративних проваджень в управлінській сфері; 3) надання зазначеним органам адміністративних юрисдикційних повноважень, із набуттям статусу органу адміністративно-процесуальної юрисдикції. Тобто надання права органу (посадовій особі) порушувати адміністративне провадження, здійснювати підготовку і розгляд адміністративної справи, виносити у адміністративній справі відповідне рішення (постанову, адміністративний акт), а також здійснювати звернення до виконання рішення (постанови) чи адміністративного акта [1, с. 80–81].

У зв'язку з цим важливого значення набувають питання правового статусу органів, що уповноважені розглядати справи про адміністративні правопорушення, зокрема адміністративні правопорушення в галузі стандартизації, якості продукції, метрології та сертифікації.

Стан дослідження. Окремі аспекти діяльності органів, що уповноважені розглядати справи про адміністративні правопорушення, були об'єктом досліджень Л. С. Анохіної, Е. Ф. Демського, І. П. Голосніченка, Л. В. Коваля, В. К. Колпакова, А. Т. Комзюка, О. І. Остапенка, М. Ф. Стахурського та ін. Проте у їх працях питання правового статусу органів, що уповноважені розглядати справи про адміністративні правопорушення в галузі стандартизації, якості продукції, метрології і сертифікації, розглянуто у контексті їх досліджень.

Метою статті є з'ясування правового статусу органів, що уповноважені розглядати справи про адміністративні правопорушення в галузі стандартизації, якості продукції, метрології та сертифікації.

Виклад основних положень Сутність органів, що уповноважені розглядати справи про адміністративні правопорушення, краще розглядати через їхню юрисдикційну діяльність у цій сфері [2, с. 7]. Поняття адміністративної юрисдикції в літературі висвітлено доволі широко. Проте її зміст та визначення потребують відповідних уточнень. Це пов'язано з тим, що адміністративні провадження неоднорідні, різноманітні, більша частина їх спрямована на забезпечення виконавчо-розпорядчої діяльності у сфері публічного управління, на реалізацію норм матеріального адміністративного права позитивного характеру [1, с. 135–136].

Під "юрисдикцією" розуміють компетентність відповідних органів, посадових осіб розглядати юридично значущі справи і приймати щодо їх вирішення юридично обов'язкові рішення [3, с. 282].

Юридичні словники, видані за часів існування СРСР, юрисдикцію тлумачать як установлену законом (чи іншим нормативним актом) сукупність повноважень відповідних державних органів вирішувати правові спори і справи про правопорушення, тобто оцінювати дії фізичної особи або іншого суб'єкта права стосовно їхньої правомірності, застосовувати юридичні санкції до правопорушників [4, с. 414].

Lviv Polytechnic National University Institutional Repository http://ena.lp.edu.ua

На думку Н. Г. Саліщевої, адміністративна юрисдикція – це окремий вид виконавчої та розпорядчої діяльності, що пов'язана з можливістю реалізації у примусовому порядку відповідних адміністративно-правових актів, які визначають права та обов'язки учасників матеріальних адміністративних правовідносин [5, с. 11].

А. П. Шергін та М. Я. Саввін зазначають, що адміністративна юрисдикція – це діяльність органів державного управління, що полягає у розгляді справ про адміністративні правопорушення і прийняття за ними рішення у встановленій законом формі й визначеному порядку [6, с. 20].

Н. Ю. Хаманєва визначає адміністративну юрисдикцію як порядок вирішення адміністративного спору, що виникає між громадянином та органом державного управління [7, с. 115].

У двох аспектах адміністративну юрисдикцію розглядають О. М. Бандурка та Н. М. Тищенко: 1) у матеріальному (статичному) значенні та у процесуальному (динамічному) значенні [8, с. 17]. В першому випадку під адміністративною юрисдикцією вони розуміють встановлену законодавством України сукупність повноважень будь-яких органів виконавчої влади щодо розгляду і вирішення адміністративно-правових справ відповідно до їхньої компетенції. В другому – діяльність органів виконавчої влади, яка пов'язана із розглядом і вирішенням адміністративно-правових спорів, правовою оцінкою їх сторін та застосуванням у необхідних випадках заходів адміністративного примусу. О. Пилипенко також зазначає, що адміністративно-юрисдикційна діяльність є результатом практичної реалізації певної частини повноважень відповідних органів виконавчої влади [9, с. 26].

В. К. Колпаков пропонує розуміти юрисдикцію як юридично сформоване право уповноважених органів (посадових осіб) здійснювати свої функції щодо встановлених об'єктів [10, с. 380].

На думку Е. Ф. Демського, адміністративна юрисдикція – це встановлена чинним законодавством компетентність (сукупність повноважень) органів публічної адміністрації (посадових осіб) здійснювати свої функції у сфері публічного управління і розглядати будь-які адміністративні справи у відповідній, визначеній адміністративними актами, адміністративно-процесуальній формі, виносити у них рішення із застосуванням, у необхідних випадках, заходів адміністративного примусу [1, с. 414].

У сучасній юридичній літературі адміністративну юрисдикцію найчастіше розглядають у вузькому значенні, за яким вона полягає у розгляді справ про адміністративні правопорушення у встановленій законом адміністративно-процесуальній формі спеціально уповноваженими органами та їх посадовими особами, які наділені правом їх розглядати та накладати адміністративно-правові стягнення [11, с. 235].

На основі аналізу положень наукової літератури та юридичних словників можна дійти висновку, що поняття юрисдикції розглядають у трьох вимірах: по-перше, як сукупність повноважень відповідних державних органів вирішувати правові спори і справи про правопорушення; по-друге, за територією та місцем перебування органу влади; по-третє, за нормативно-правовим урегулюванням діяльності органів державного управління і посадових осіб з вирішення індивідуальних справ і застосування відповідних юридичних санкцій в адміністративному порядку.

Варто зазначити, що адміністративну юрисдикцію у галузі стандартизації, якості продукції, метрології та сертифікації слід розуміти як сукупність повноважень відповідних державних органів та посадових осіб щодо розгляду справ про адміністративні правопорушення в галузі стандартизації, якості продукції, метрології та сертифікації та прийняття щодо них рішень.

Органами, що наділені повноваженнями здійснювати адміністративно-юрисдикційну діяльність в галузі стандартизації, якості продукції, метрології та сертифікації, на наш погляд, є системне утворення з державних та інших органів (їх посадових осіб), що уповноважені розглядати справи про адміністративні правопорушення в галузі стандартизації, якості продукції, метрології і сертифікації та накладати адміністративно-правові стягнення.

Велика кількість органів (посадових осіб), які мають право розглядати справи про адміністративні правопорушення, зумовлена певними обставинами. Передусім галузі управління й

Lviv Polytechnic National University Institutional Repository http://ena.lp.edu.ua

відносини в них істотно відрізняються одне від одного, відзначаються різноманітністю і специфікою. Для того, щоб кваліфіковано вирішувати справи про адміністративні правопорушення, часто необхідні спеціальні знання, наприклад, треба добре знати правила пожежної безпеки, дорожнього руху, ветеринарно-санітарні тощо. По-друге, оперативність та економічність провадження в багатьох випадках забезпечується тим, що стягнення накладають працівники тих органів, які здійснюють контроль та нагляд за додержанням відповідних правил [12, с. 45].

В науці адміністративного права неодноразово робили спроби стосовно класифікації органів, що уповноважені розглядати адміністративні правопорушення. Існує доволі великий перелік критеріїв для утворення такої класифікації [13, с. 4–5].

За порядком прийняття рішення у справі їх поділяють на:

- колегіальні – коли рішення у справі про адміністративне правопорушення приймає кілька осіб (адміністративні комісії при виконавчих комітетах сільських, селищних, міських рад; колегія суддів тощо);
- єдиноначальні (одноособові) – коли рішення у справі про адміністративне правопорушення приймає одна особа (суддя або посадова особа [2, с. 11] (наприклад, директор центру стандартизації, метрології та сертифікації Львівської області)).

За характером компетенції виокремлюють:

- органи, головним призначенням яких є розгляд справ про адміністративні правопорушення (наприклад, адміністративні комісії – ст. 218 КУпАП);
- органи, які виконують юрисдикційну діяльність поряд з іншими функціями (наприклад, органи державної санітарно-епідеміологічної служби – ст. 236 КУпАП).

За структурою повноважень їх поділяють на органи:

- територіальної компетенції, що здійснюють адміністративно-деліктну юрисдикцію в межах адміністративно-територіальної одиниці (наприклад, адміністративні комісії – ст. 218 КУпАП);
- галузевої компетенції, що здійснюють адміністративну юрисдикцію в межах галузі керування [3, с. 286–287] (наприклад, центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику в сфері стандартизації, метрології та сертифікації – ст. 244-7 КУпАП).

За обсягом компетенції виокремлюють:

- органи загальної компетенції – розглядають різноманітні категорії справ (наприклад, адміністративні комісії, виконкоми сільських, селищних, міських рад, органи внутрішніх справ, суди загальної юрисдикції);
- органи спеціальної компетенції розглядають справи однієї категорії (наприклад, органи державної санітарно-епідеміологічної служби (ст. 236 КУпАП); центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику зі здійснення державного нагляду (контролю) у сфері охорони навколишнього природного середовища, раціонального використання, відтворення і охорони природних ресурсів (ст. 242-1 КУпАП); центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері державного контролю за додержанням законодавства про захист прав споживачів (ст. 244-4 КУпАП); центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері стандартизації, метрології та сертифікації (ст. 244-7); центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику в сфері контролю якості та безпеки лікарських засобів (ст. 244-8) та інші органи, перелічені у главі 17 КУпАП.

Відмінність між вказаними органами полягає у тому, що окремі з них, крім загальних прав, притаманних всім суб'єктам, володіють правом застосовувати заходи забезпечення провадження у справі про адміністративні правопорушення [14, с. 85].

Офіційна класифікація органів, уповноважених розглядати справи про адміністративні правопорушення, подана в ст. 213 КУпАП.

Відповідно, до органів, що уповноважені розглядати справи про адміністративні правопорушення в галузі стандартизації, якості продукції, метрології та сертифікації, належать:

Lviv Polytechnic National University Institutional Repository http://ena.lp.edu.ua

1) адміністративні комісії при виконавчих комітетах сільських, селищних, міських рад (ст. 218 КУпАП);

2) районні, районні у місті, міські чи міськрайонні суди (судді) (ст. 221 КУпАП);

3) органи Державної санітарно-епідеміологічної служби (ст. 236 КУпАП);

4) центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику зі здійснення державного нагляду (контролю) у сфері охорони навколишнього природного середовища, раціонального використання, відтворення і охорони природних ресурсів (ст. 242-1 КУпАП);

5) центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері державного контролю за дотриманням законодавства про захист прав споживачів (ст. 244-4 КУпАП);

6) центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері стандартизації, метрології та сертифікації (ст. 244-7 КУпАП);

7) центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику в сфері контролю якості та безпеки лікарських засобів (ст. 244-8 КУпАП).

Спеціально створеним органом, уповноваженим розглядати справи про адміністративні правопорушення і застосовувати адміністративні стягнення, є адміністративні комісії. Порядок їх створення, склад, завдання і компетенцію визначено КУпАП [15], Законом України "Про місцеве самоврядування в Україні" [16], Положенням про адміністративні комісії України, затвердженим Указом Президії Верховної Ради УРСР від 9 березня 1988 р. [17].

Адміністративні комісії є колегіальними органами. Їх утворюють відповідні органи місцевого самоврядування при виконавчих комітетах міських, селищних, сільських рад. Адміністративні комісії створюються на строк повноважень цих рад. До особи, яка вчинила адміністративне правопорушення, адміністративна комісія може застосовувати: попередження; штраф; оплатне вилучення предмета, який є знаряддям вчинення або безпосереднім об'єктом адміністративного правопорушення [11, с. 250].

Повноваження з розгляду справ про адміністративні правопорушення в галузі стандартизації, якості продукції, метрології та сертифікації мають також і районні (міські) суди (судді). Органи судової влади здійснюють свої повноваження виключно на підставах, у межах та порядку, передбачених Конституцією України, Законом України "Про судоустрій і статус суддів" від 07 липня 2010 року [18] та іншими нормативно-правовими актами.

До компетенції судів (суддів) законодавець зараховує найскладніші справи щодо кваліфікації дій правопорушника. Передавання цих справ до відання судів зумовлене кількома обставинами, що вирізняють ці проступки серед інших:

1) підвищена суспільна небезпека вчинених правопорушень та схожість за формальними ознаками на злочин;

2) особлива суспільна значущість цих правопорушень, зумовлена специфічним правовим статусом суб'єктів цих проступків;

3) складність кваліфікації діянь та необхідність юридичної освіти посадових осіб, які прийматимуть рішення по справі [19, с. 93].

Наступним видом органів, що уповноважені розглядати справи про адміністративні правопорушення в галузі стандартизації, якості продукції, метрології та сертифікації, є органи Державної санітарно-епідеміологічної служби.

Державна санітарно-епідеміологічна служба України є центральним органом виконавчої влади у галузі охорони здоров'я та створена для забезпечення реалізації державної політики у сфері санітарного та епідемічного благополуччя населення [20]. Державна санітарно-епідеміологічна служба України діє на підставі Закону України "Про забезпечення санітарного та епідемічного благополуччя населення" від 24 лютого 1994 року [21], Положення про державну санітарно-епідеміологічну службу України, затвердженого указом Президента України від 06 квітня 2011 року [20], Положення про державний санітарно-епідеміологічний нагляд в Україні, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 22 червня 1999 року за № 1109 та інших нормативно-правових актів [22].

Lviv Polytechnic National University Institutional Repository http://ena.lp.edu.ua

Систему Державної санітарно-епідеміологічної служби України становлять: центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері санітарного та епідемічного благополуччя населення; відповідні установи, заклади, частини і підрозділи центральних органів виконавчої влади, що реалізують державну політику у сферах оборони і військового будівництва, охорони громадського порядку, захисту державного кордону, виконання кримінальних покарань, Державного управління справами, Служби безпеки України; державні наукові установи санітарно-епідеміологічного профілю [21].

Розглядати справи про адміністративні правопорушення у сфері стандартизації, якості продукції, метрології та сертифікації та накладати адміністративні покарання мають право посадові особи [14, с. 87]. Від імені органів Державної санітарно-епідеміологічної служби розглядати справи про адміністративні правопорушення і накладати адміністративні стягнення в межах територій та об'єктів нагляду, визначених законодавством, мають право:

1) головний державний санітарний лікар України та його заступники, головні державні санітарні лікарі, головні державні санітарні лікарі водного, залізничного, повітряного транспорту, водних басейнів, залізниць та їхні заступники, головні державні санітарні лікарі районів, міст, районів у містах, лінійних підрозділів та об'єктів водного, залізничного, повітряного транспорту, Міністерства оборони України, Міністерства внутрішніх справ України, центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику в сфері захисту державного кордону, Служби безпеки України, з'єднань, частин та підрозділів і їхні заступники;

2) лікарі-гігієністи, лікарі-епідеміологи органів державної санітарно-епідеміологічної служби статтями (ст. 236 КУпАП) [15].

Іншим органом, що уповноважений розглядати справи про адміністративні правопорушення в галузі стандартизації, якості продукції, метрології та сертифікації, є центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику зі здійснення державного нагляду (контролю) у сфері охорони навколишнього природного середовища, раціонального використання, відтворення і охорони природних ресурсів.

Центральним органом виконавчої влади, що реалізує державну політику зі здійснення державного нагляду (контролю) у сфері охорони навколишнього природного середовища, раціонального використання, відтворення і охорони природних ресурсів, є Державна екологічна інспекція України [23]. Державна екологічна інспекція України у своїй діяльності керується Законом України "Про охорону навколишнього природного середовища" від 25 червня 1991 року [24], Положенням "Про Державну екологічну інспекцію України", затвердженим Указом Президента України від 13 квітня 2011 року № 454/2011 [23].

Державна екологічна інспекція України реалізує свої повноваження безпосередньо та через свої територіальні органи та морські екологічні інспекції (Азовська, Азово-Чорноморська, Північно-Західного регіону Чорного моря) [23].

Від імені центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику зі здійснення державного нагляду (контролю) у сфері охорони навколишнього природного середовища, раціонального використання, відтворення і охорони природних ресурсів, розглядати справи про адміністративні правопорушення і накладати адміністративні стягнення мають право: Головний державний інспектор України з охорони навколишнього природного середовища та його заступники, старші державні інспектори України з охорони навколишнього природного середовища, державні інспектори України з охорони навколишнього природного середовища, головні державні інспектори з охорони навколишнього природного середовища та їх заступники, головні державні інспектори з охорони навколишнього природного середовища Чорного й Азовського морів та їх заступники, старші державні інспектори з охорони навколишнього природного середовища, державні інспектори з охорони навколишнього природного середовища відповідних територій (ст. 242-1 КУпАП) [15].

Повноваженнями щодо розгляду справ про адміністративні правопорушення в галузі стандартизації, якості продукції, метрології та сертифікації наділений також центральний орган

Lviv Polytechnic National University Institutional Repository http://ena.lp.edu.ua

виконавчої влади, що реалізує державну політику в сфері державного контролю за додержанням законодавства про захист прав споживачів.

Центральним органом виконавчої влади, що реалізує державну політику в сфері державного контролю за додержанням законодавства про захист прав споживачів, є Державна інспекція України з питань захисту прав споживачів [25].

У своїй діяльності Державна інспекція України з питань захисту прав споживачів керується Законом України "Про захист прав споживачів" від 12 травня 1991 року [26], Положенням про Державну інспекція України з питань захисту прав споживачів, затвердженим указом Президента України від 13 квітня 2011 року № 465/2011 [25], та іншими нормативно-правовими актами.

Державна інспекція України з питань захисту прав споживачів здійснює свої повноваження безпосередньо та через свої територіальні органи [25].

Від імені центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері державного контролю за додержанням законодавства про захист прав споживачів, розглядати справи про адміністративні правопорушення і накладати адміністративні стягнення мають право:

- керівник центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері державного контролю за додержанням законодавства про захист прав споживачів, його заступники, а також інші уповноважені керівником посадові особи цього органу;
- керівник органу виконавчої влади Автономної Республіки Крим у справах захисту прав споживачів та його заступники (ст. 244-4 КУпАП) [15].

Органом, який безпосередньо наділений повноваженнями розглядати справи про адміністративні правопорушення в галузі стандартизації, якості продукції, метрології та сертифікації, виступає центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику в сфері стандартизації, метрології та сертифікації.

Центральним органом виконавчої влади, що реалізує державну політику в сфері стандартизації, метрології та сертифікації, є Державна інспекція України з питань захисту прав споживачів. У своїй діяльності цей орган керується Законом України "Про стандартизацію" [27], Декретом Кабінету Міністрів України "Про стандартизацію і сертифікацію" [28], Положенням про Державну інспекцію України з питань захисту прав споживачів, затвердженим указом Президента України від 13 квітня 2011 року № 465/2011 [25], та іншими нормативно-правовими актами.

Від імені органів виконавчої влади у сфері стандартизації, метрології та сертифікації розглядати справи про адміністративні правопорушення і накладати адміністративні стягнення мають право:

- керівник спеціально уповноваженого центрального органу виконавчої влади у сфері стандартизації, метрології та сертифікації та його заступники;
- директори територіальних центрів стандартизації, метрології та сертифікації та їх заступники (ст. 244-7 КУпАП) [15].

Органом, що уповноважений розглядати справи про адміністративні правопорушення в галузі стандартизації, якості продукції, метрології та сертифікації, є також центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику в сфері контролю якості та безпеки лікарських засобів.

Центральним органом виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері контролю якості та безпеки лікарських засобів, є Державна служба України з лікарських засобів. Правові основи діяльності Державної служби України з лікарських засобів – Закон України "Про лікарські засоби" від 04 квітня 1996 року [29], Положення про Державну службу України з лікарських засобів, затверджене указом Президента України від 08 квітня 2011 року № 440/2011 [30], та інші нормативно-правові акти.

Державна служба України з лікарських засобів реалізує свої повноваження безпосередньо та через територіальні органи – державні служби з лікарських засобів [30].

Від імені центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику в сфері контролю якості та безпеки лікарських засобів, розглядати справи про адміністративні

Lviv Polytechnic National University Institutional Repository http://ena.lp.edu.ua

правопорушення і накладати адміністративні стягнення мають право: головний державний інспектор України з контролю якості лікарських засобів та його заступники, головні державні інспектори з контролю якості лікарських засобів та їх заступники, державні інспектори з контролю якості лікарських засобів (ст. 244-8 КУпАП) [15].

Висновки. Підсумовуючи, варто зазначити, що адміністративну юрисдикцію у галузі стандартизації, якості продукції, метрології і сертифікації слід розуміти як сукупність повноважень відповідних державних органів та посадових осіб щодо розгляду справ про адміністративні правопорушення в галузі стандартизації, якості продукції, метрології і сертифікації та прийняття щодо них рішень. Своєю чергою, органами, що наділені повноваженнями провадити адміністративно-юрисдикційну діяльність в галузі стандартизації, якості продукції, метрології і сертифікації, на наш погляд, є система державних та інших органів (їх посадових осіб), що уповноважені розглядати справи про адміністративні правопорушення в галузі стандартизації, якості продукції, метрології та сертифікації, накладати адміністративно-правові стягнення. Ці органи утворюють свого роду систему, хоча системність цих органів певною мірою умовна, адже ці органи переважно не зв'язані єдиним керівником і координаційним центром, характеризуються неоднорідністю та відмінністю в компетенції та вертикальній підпорядкованості.

Оскільки, механізм державного контролю за діяльністю органів (посадових осіб), що уповноважені розглядати справи про адміністративні правопорушення, доволі складний, це призводить до порушення законності щодо захисту прав та інтересів споживачів, вважаємо, що здійснювати розгляд справ про адміністративні правопорушення у галузі стандартизації, якості продукції, метрології та сертифікації можуть лише суди.

1. Демський Е. Ф. Адміністративне процесуальне право України : навч. посіб. / Е. Ф. Демський. – К.: Юрінком Інтер, 2008. – 496 с. 2. Остапенко О. І. Суб'єкти, уповноважені розглядати справи про адміністративні правопорушення: навч. посіб. / О. І. Остапенко. – Л.: Львівський державний університет внутрішніх справ, 2009. – 213 с. 3. Колпаков В. К., Кузьменко О. В. Адміністративне право України: підручник. – К.: Юрінком Інтер, 2003. – 544 с. 4. Юридический энциклопедический словарь / глав. ред. А. Я. Сухарев; ред. кол.: М. М. Богуславский, М. И. Козырь, Г. М. Миньковский. – М.: Сов. энциклопедия, 1984. – 415 с. 5. Салищева Н. Г. Административный процесс в СССР / Салищева Н. Г. – М., 1964. – 158 с. 6. Шергин А. П. Административно-юрисдикционная деятельность органов внутренних дел и пути повышения ее эффективности / А. П. Шергин, М. Я. Саввин. – М., 1997. – 214 с. 7. Хаманева Н. Ю. Защита прав граждан в сфере исполнительной власти / Н. Ю. Хаманева. – М., 1997. – С. 115. 8. Бандурка А.М., Тищенко Н.М. Административный процесс: учебник. – Харьков: Изд-во НУВД, 2001. – 317 с. 9. Пилипенко А. Адміністративно-юрисдикційна діяльність органів виконавчої влади: питання теорії / А. Пилипенко // Право України. – 2004. – № 2. – С. 26–31. 10. Колпаков В. К. Адміністративно-деліктний правовий феномен / Національна академія внутрішніх справ України / Валерій Костянтинович Колпаков. – К.: Юрінком Інтер, 2004. – 528 с. Адміністративне право: підручник / Ю. П. Битяк (кер. авт. кол.), В. М. Гаращук, В. В. Богуцький та ін.; за заг. ред. Ю. П. Битяка, В. М. Гаращука, В. В. Зуй. – 2-ге вид., перероблл. і допов. – Х.: Право, 2013. – 656 с. 12. Адміністративна відповідальність в Україні: навч. посіб. / за заг. ред. доц. А. Т. Комзюка. – 2-ге вид., перероб. і доп. – Харків: Ун-т внутр. справ, 2000. – 99 с. 13. Участники производства по делам об административных правонарушениях: учебное пособие / Астахов Д. В., Зубач А. В., Костенников М. В., Кардашова И. Б., Куракин А. В., Обыденова Т. В.; под ред. д.ю.н., проф. М. В. Костенникова. – М.: Московский университет МВД России, 2005. – 518 с. 14. Сопільник Л. І. Стандартизація, якість продукції, метрологія, сертифікація в системі адміністративного права: навч. посіб. / Л. І. Сопільник, О. І. Остапенко. – Львів: Львівський університет бізнесу та права,

Lviv Polytechnic National University Institutional Repository http://ena.lp.edu.ua

2011. – 124 с. 15. Кодекс України про адміністративні правопорушення від 07 грудня 1984 року // Відомості Верховної Ради УРСР. – 1984. – № 51. – Ст. 1122. 16. Закон України "Про місцеве самоврядування в Україні" від 21 травня 1997 року // Відомості Верховної Ради України. – 1997. – № 24. – Ст. 170. 17. Указ Президії Верховної Ради Української РСР "Про затвердження Положення про адміністративні комісії Української РСР від 09 березня 1988 року" // Відомості Верховної Ради УРСР. – 1988. – № 12. – Ст. 318. 18. Закон України "Про судоустрій і статус суддів" від 07 липня 2010 року // Відомості Верховної Ради України. – 2010. – № 41. – Ст. 529. 19. Личенко І. О. Адміністративна відповідальність посадових осіб органів місцевого самоврядування: навч. посіб. для студентів вищих навч. закладів / І. О. Личенко. – Л.: Львів. держ. ун-т внутр. справ, 2012. – 160 с. 20. Указ Президента України "Про Положення про державну санітарно-епідеміологічну службу України від 06 квітня 2011 року" // Офіційний вісник Президента України. – 2011. – № 10. – С. 3. – Ст. 553. 21. Закон України "Про забезпечення санітарного та епідеміологічного благополуччя населення" від 24 лютого 1994 року // Відомості Верховної Ради України. – 1994. – № 27. – Ст. 218. 22. Постанова Кабінету Міністрів України "Про затвердження Положення про державний санітарно-епідеміологічний нагляд в Україні, затвердженого від 22 червня 1999 року за № 1109" // Офіційний вісник України. – 1999. – № 25. – Ст. 127. 23. Указ Президента України "Про Положення про Державну екологічну інспекцію України" від 13 квітня 2011 року № 454/2011 // Офіційний вісник Президента України. – 2011. – № 11. – С. 86. – Ст. 617. 24. Закон України "Про охорону навколишнього природного середовища" від 25 червня 1991 року // Відомості Верховної Ради України. – 1991. – № 41. – Ст. 546. 25. Указ Президента України "Про Положення про Державну інспекцію України з питань захисту прав споживачів" від 13 квітня 2011 року № 465/2011 // Офіційний вісник України. – 2011. – № 29. – С. 340. – Ст. 1271. 26. Закон України "Про захист прав споживачів" від 12 травня 1991 року // Відомості Верховної Ради України. – 1991. – № 30. – Ст. 379. 27. Закон України "Про стандартизацію" від 05 червня 2014 року // Відомості Верховної Ради України. – 2014. – № 31. – Ст. 1058. 28. Декрет Кабінету Міністрів України "Про стандартизацію і сертифікацію" від 10 травня 1993 року // Відомості Верховної Ради України. – 1993. – № 27. – Ст. 289. 29. Закон України "Про лікарські засоби" від 04 квітня 1996 року // Відомості Верховної Ради України. – 1996. – № 22. – Ст. 86. 30. Указ Президента України "Про затвердження Положення про Державну службу України з лікарських засобів" від 08 квітня 2011 року № 440/2011 // Офіційний вісник Президента України. – 2011. – № 11. – С. 19. – Ст. 604.

Lviv Polytechnic National University Institutional Repository http://ena.lp.edu.ua